

Posudek k diplomové práci

Lubor Dvořák – Factoring

Diplomová práce Lubora Dvořáka svým rozsahem naplňuje požadovaný standard. Totéž lze (byť s výhradami) konstatovat o formální stránce díla a také o jeho obsahu.

Vysoce oceňuji skutečnost, že diplomant zvolil neotřelé, v tuzemském právním prostředí jen málo frekventované a přitom prakticky velmi významné a aktuální téma, k němuž se navíc váže jen minimum odborných pramenů. Z volby tématu, ale i ze způsobu jeho zpracování je zřejmé, že autor má rozsáhlou praktickou zkušenost s předmětem své práce. Ta nepochybně značnou měrou přispěla k autorově zjevné erudici a orientaci v problematice. Lze konstatovat, že prokázaná úroveň autorových znalostí má téměř profesionální ráz.

Jen málo diplomových prací uschovávám, abych v nich také později našel poučení a odbornou inspiraci. Tato k nim bude patřit.

Současně ovšem nemohu pominout, že důraz, jež diplomant v práci klade na praktické aspekty tématu, je místy snad až příliš silný. Úlohou diplomové práce není vytvořit (jakkoliv profesionálně pojatou) osvětovou příručku pro uživatele daného právního institutu, nýbrž vědecké dílo, jehož jádro by mělo spočívat v hlediscích teoretických. Autor se sice nevyhýbá civilistické právní analýze vztahů vznikajících v rámci faktoringových transakcí, tato analýza se však nezdá být dostatečná, tím méně teoretická. Z vědeckého hlediska by téma zasloužilo mnohem hlubší rozpracování, a to prakticky ve všech dílčích civilistických souvislostech, jimiž se autor práce napříč dílem zabývá.

Domnívám se ostatně, že serióznější analýza jednotlivých civilněprávních institutů by musela diplomanta dovést přinejmenším k pochybnostem o platnosti některých závěrů, jež v práci vyslovuje jako kategorické a nesporné. Tak např. problematika odstupování od smluv o postoupení pohledávky, které byly z hlediska postupníka a postupitele řádně splněny (str. 25), či kupř. ledabylé srovnání mezi tím, zda je nesplněná pohledávka „vrácena“ postupiteli anebo zda je na postupiteli vymáháno její uhrazení z titulu ručení (str. 37). Z hlediska postavení postupitele je zde rozdíl zcela zásadní, a to vzhledem k judikatuře Nejvyššího soudu, pokud jde o právní povahu regresních nároků ručitele za dlužníkem.

Z formálního hlediska se jako obtížně přijatelné jeví, spokojuje-li se diplomant na řadě míst s konstatováním, že „soudy určitý postup akceptují“ (viz např. několikrát na str. 15), aniž precizně dokládá, v jakých rozhodnutích se tak stalo a které soudní instance tak rozhodly. Práce s judikaturou je v tomto ohledu v práci naprosto nedostatečná. Totéž bohužel platí o odborných civilistických pramenech. Seznam literatury k samotnému faktoringu by byl právem krátký, není však důvodu neuvést byť jen základní díla civilistické doktríny, zvláště tvoří-li významnou část práce právě aspekty obecně civilistické. Poznámkový aparát v tomto směru působí nad míru uboze a pro tento výsledek obtížně nacházím jakékoliv ospravedlnění.

Gramatická i stylistická úroveň práce je mimořádně dobrá, překlepy ani chyby se až na výjimky nevyskytují. Z terminologického hlediska je třeba vytknout občasnou nepřesnost ve vyjadřování (viz např. obrat „vlastník pohledávky“ na str. 17), nejedná se však o nijak četné případy.

Mám-li práci celkově zhodnotit, nemohu se ubránit rozpakům, pokud jde o hloubku odborné civilistické analýzy, na druhé straně nelze přehlédnout nesporně vysokou profesionální úroveň ostatních částí práce, i jejího celkového vyznění.

Vzdor uvedeným nedostatkům tak dílo hodnotím příznivě a v každém případě jako způsobilé obhajoby.

V Praze dne 28. září 2006

JUDr. Petr Čech, LL.M.